

Unde sunt miturile florilor ce smălțuiau la poalele Olimpului ? Aș vrea să le dăruiesc cu soare și pâine, jucătorilor. Celor ce-au sădit pase în iarba, iar din pase, un "prânz" pe gazon, plăcut spectatorilor, chiar dacă n-au reușit să "spintece" pântecul oaspeților, ocrotit de zei și de arbitrul central care a știut să aplice subtil, cu inteligență până la supărare, legile cerului pe pământ. Mirosul sacrificiului lor, frământa și acum iarba, lăsându-ne bucuria să spunem – " Jucătorii nu au voie să moară decât pe teren"!

Jocul slab dar victorios, poate fi folositor, dar nu poate fi prețios prin strălucire. Soarta exista, dar s-o căutăm cum se cuvine, fiindcă ea e aspra uneori cu oamenii buni, și îi "ucide" fiindcă opera deseori îl "trădează" pe artist. Victoria în orice condiții, e compromițătoare, poate chiar înșelătoare, dar răbdarea și iscusința, sunt necesare, fiindcă ele sunt de durată. Nimeni nu are virtuți de războinic victorios, ci virtuți de răsculat și luptător.

Mi-aș ierta cutezanța de-a le cânta durerea, cu aceleași cuvinte cu care le cant bucuria, fiindcă suferința din sufletul lor, nu s-a putut observa din cauza nervilor provocați de eșec. Pentru mine, orgoliul și vanitatea au luat sfârșit. Am suficiență răbdare și temeieri să mă declare numai Om, sper ca nu cultivat de-o zădărnice înflorită de iluzii. Mă abțin să le fac morală, fiindcă ea umilește, când pot să aleg între superlativele: splendid, extraordinar, admirabil, etc, chiar și în ciudă poate a lipsei de experiență a realității. Ce-i drept, timpul e docil dar sa ne ferim sa-i punem la îndoială răbdarea, mai degrabă să-l binecuvântăm, căci monotonia, nepăsarea și jocul împins până la enervare, a dispărut și chiar dacă pe unii nu-i interesează calitatea jocului ci Victoria, sună melancolic, chiar când e ecoul unei izbânzi.

Nu vreau sa am un creier electronic, să judec repede și precis, ci inedit, astfel de oameni vor doar binele victorios, iar negrul din fața ochilor e singura culoare ce nu si-o pot imagina, în timp ce viața ne arată că există un eșec în propria victorie. Jocul frumos, dăruirea până la sacrificiu a echipei, fără să ne pese că joaca pentru Ciba, Dida, sau Pupăza din tei, are o valoare mult mai mare decât succesul unic.

Retrogradarea bate la ușă, cu o politețe cei drept de prisos, dar acest "culcus" presărat de alții, ne insultă fără scuză și am văzut cum trecerea de la un vis la altul devine catastrofă. Omul simplu nu e niciodată banal, dar nici simplu. S-a putut observa la final de partida ce dimensiuni poate avea eșecul într-o dorință morbidă. Unii au suferit cu creierul, alții au plâns cu sufletul, din aceasta cauză îi iubesc eu și am răbdare, fiindcă sacrificial lor, poate sanctifica pana și eșecul.

Va cant durerea cu lacrimile bucuriei - Comunitatea Orasului Sebis, Judetul Arad

Scris de Administrator

Sâmbătă, 19 Noiembrie 2011 14:35 - Ultima actualizare Sâmbătă, 19 Noiembrie 2011 14:39

Semnează: Nelu Bortiş